

Evangelhia zilei de duminică: Bogați înaintea lui Dumnezeu

Comentariu pentru a 18-a duminică din timpul de peste an (Ciclul C): „voi aduna acolo tot grâul și toate bunurile mele și voi spune sufletului meu: (...) «Odihnește-te, mănâncă, bea și desfătează-te!»”. Bogația materială și spirituală nu trebuie să ne depărteze de Dumnezeu. Dimpotrivă, ele trebuie să ne conducă să slujim și să iubim pe ceilalți.

Evangelhie (Lc 12,13-21)

Atunci, unul din mulțime a spus:
„Învățătorule, spune-i fratelui meu să
împartă moștenirea cu mine”.

Dar el i-a răspuns: „Omule, cine m-a
pus judecător sau împărțitor peste
voi?”

Apoi le-a zis: „Fiți atenți și păziți-vă
de orice lăcomie; deoarece chiar și
atunci când cineva este bogat, viața
lui nu constă în ceea ce are”.

Și le-a spus o parabolă: „Un om bogat
avea un ogor care a dat o recoltă
îmbelșugată și se gândea în sine: «Ce
mă fac pentru că nu am unde să-mi
adun recolta?»

Apoi și-a zis: «Voi face astfel: voi
dărâma hambarele și îmi voi
construi altele mai mari; voi aduna
acolo tot grâul și toate bunurile mele
și voi spune sufletului meu: Suflete,
ai adunat bunuri suficiente pentru
mulți ani. Odihnește-te, mănâncă,
bea și desfătează-te!»

Însă Dumnezeu i-a zis: «Nebunule, chiar în noaptea aceasta ți se va cere sufletul; iar cele pe care le-ai pregătit ale cui vor fi?»

Așa se întâmplă cu acela care adună comori pentru sine, dar nu este bogat înaintea lui Dumnezeu”.

Comentariu la Evanghelie

Evanghelia povestește că, într-o zi, în timp ce Isus predica, cineva din mulțime l-a cerut să-l convingă pe fratele său să împartă moștenirea cu el. Însă, în loc să răspundă acestei cereri – cum făcea Isus adesea – El îi avertizează pe cei prezenți asupra pericolului lăcomiei și asupra dorinței de siguranță întemeiată pe bogății.

La prima vedere, pare just ca cineva să ceară de la fratele său partea care i se cuvine dintr-o moștenire. Însă nu cunoaștem detaliile conflictului familial care iese la iveală. Din răspunsul prudent al lui Isus, care știe ce este în inima fiecăruia (cf. In 2,25), înțelegem că cererea nu era dreaptă. Mai întâi pentru că I se cere să acționeze ca judecător într-o cauză materială care avea deja instanțele prevăzute de lege. Sfântul Ambroziu explică faptul că Isus, refuzând, arată că nu dorește să fie „arbitru al posesiunilor oamenilor, ci al meritelor lor”[1]. În plus, Isus știe că această cerere își are rădăcina în lăcomie; de aceea îi îndeamnă pe toți să se ferească de ea, pentru că nici dorința de bunuri, nici posesia lor nu garantează acel bun suprem care este viața. Dimpotrivă – explică papa Francisc – „lăcomia este o treaptă, ea deschide poarta; apoi vine vanitatea – a te crede important, a te crede puternic – și, în final, mândria. Și de

acolo vin toate viciile, toate: sunt trepte, dar prima este lăcomia, dorința de a aduna bogății. Tocmai aceasta este lupta zilnică: cum să administrăm bine bogățiile pământului pentru ca ele să fie orientate spre cer și să devină bogății cerești.” La aceasta ne conduce, de fapt, virtutea creștină a sărăciei, care „nu înseamnă a nu avea, – a scris sfântul Josemaría – ci a fi desprins de bunuri: a renunța de bunăvoie la stăpânirea lor”[2].

O lectură grăbită a parabolei prin care Isus își ilustrează învățătura ar putea duce la concluzia că personajul principal nu acționează rău: dacă recolta a fost bogată, de ce să nu o depoziteze și să se bucure de ea? Această întrebare este rezolvată de mulți Părinți ai Bisericii în mod asemănător cu sfântul Augustin: „ce este de prisos pentru bogați este ceea ce este necesar pentru cei săraci. Și

se posedă bunuri străine atunci când se posedă bunuri de prisos”[3].

Dorința de siguranță omenească ne duce să adunăm și să acumulăm lucruri și bunuri „pentru orice eventualitate”, dar de multe ori nu le folosim. Sunt bunuri de care alții s-ar putea folosi – cei care au nevoi reale, nu doar posibile sau imaginare. În hambarele bogaților rămân bunurile de care săracii nu se bucură.

Dimpotrivă, cei care au fost binecuvântați cu bogății, atunci când recunosc în ele o formă de a-i sluji pe ceilalți, învață să trăiască sărăcia și desprinderea.

Pe de altă parte, Isus îl numește „nebun” pe personajul parabolei pentru că și-a pus speranța în a aduna comori tocmai în ziua în care avea să părăsească această lume. Pentru a ne feri de falsa siguranță oferită de lucrurile materiale, ca și cum ele ne-ar putea garanta o viață

lungă, Isus introduce în parabolă tema morții. Este firesc să dorim o anumită bunăstare și prosperitate pentru familia noastră, dar trebuie să evităm nebunia de a pune în bunurile materiale temelia speranței și fericirii noastre. Realitatea unor persoane celebre și înstărite care, totuși, au avut vieți tragice ar trebui să ne dea de gândit. Așa cum explica Benedict al XVI-lea, „în această a XVIII-a duminică din timpul liturgic obișnuit, Cuvântul lui Dumnezeu ne îndeamnă să reflectăm asupra modului în care trebuie să ne raportăm la bunurile materiale. Bogăția, deși este un bun în sine, nu trebuie considerată un bine absolut. Mai mult, ea nu garantează mântuirea; dimpotrivă, ar putea chiar să o pună serios în pericol. În pagina evanghelică de astăzi, Isus își avertizează ucenicii tocmai asupra acestui risc. Este înțelept și virtuos să nu ne lipim inima de bunurile acestei lumi, pentru că totul trece, totul se

poate sfârși brusc. Pentru creștini, adevărata comoară pe care trebuie să o căutăm neîncetat se află în ‘cele de sus, unde Cristos șade la dreapta lui Dumnezeu’[4].

[1] Sfântul Ambroziu, *Catena aurea*, in loc.

[2] Sfântul Josemaría,, *Drum*, nr. 632.

[3] Sfântul Augustin, *Comentariu la psalmi, 147*.

[4] Benedict al XVI-lea, *Angelus*, 5 august 2007.

Pablo M. Edo / Unsplash

evanghelia-zilei-de-duminica-bogati-
inaintea-lui-dumnezeu/ (14.03.2026)